

Arrest

nr. 224 930 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 maart 2019 van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 december 2018 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een visum. Ze wenst haar broer, van Spaanse nationaliteit te vervoegen.

Op 18 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van een visum voor kort verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

Een visum kort verblijf op basis van de richtlijn 2004/38/EG werd ingediend op naam van E. H.S., geboren op 01/12/1981, van Marokkaanse nationaliteit, met als referent haar broer E. H. O. M., geboren op 11/01/1978, van Spaanse nationaliteit.

Overwegende dat uit het arrest C83/11 van het Europees Hof van Justitie blijkt dat teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, het gastland de positie dient te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van familieleden vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

Overwegende dat niet aangetoond werd dat de visumaanvrager deel uitmaakt of uitmaakte van het gezin van de broer en dat deze laatste specifiek de zorg van de visumaanvrager op zich moet nemen.

Mevrouw legt daarenboven geen gezinssamenstelling voor waaruit blijkt dat zij alleen zou wonen en haar eigen ouders niet bij kunnen dragen aan haar levensonderhoud.

Overwegende daarenboven dat er onvoldoende bewijs werd voorgelegd dat betrokkene ten laste zou zijn van de materiële en financiële bijstand van haar broer om te kunnen overleven in Marokko.

Ter staving van het ten laste karakter werden er immers maar enkele overschrijvingen voorgelegd waaruit blijkt dat de heer E. H. tussen mei en november 2018 ongeveer 250 euro per maand overmaakte aan mevrouw E. H. S.. Er werden geen bewijzen voorgelegd dat dit geld enkel bedoeld is om in het overleven van mevrouw te voorzien door middel van onder meer de betaling van huur, nutsvoorzieningen en eten.

Daarenboven dateren de geldoverschrijvingen van maximaal 7 maanden voor de visumaanvraag, DVZ kan zich dus niet uitspreken over het feit dat mevrouw effectief deel uitmaakt van de gezinscel van mijnheer E. H. of dat deze overschrijvingen werden voldaan in het kader van de huidige visumaanvraag.

In het licht van de thans voorgelegde stukken kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat de aanvrager effectief volledig ten laste is van de heer E. H. en deel uit maakt van zijn gezin.

Bijgevolg kan mevrouw E. H. zich niet beroepen op de bepalingen omtrent het vrij verkeer burgers van de Unie en hun familieleden zoals bepaald door de richtlijn 2004/38/EG.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel en van het Unierecht.

Ter adsturing van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 25.01.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009,

arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoekster is, zoals hierboven aangehaald, de zus van de heer E. H.A. Deze laatste heeft de Nederlandse nationaliteit.

Verzoekster heeft de Marokkaanse nationaliteit en is in Marokko woonachtig. Evenwel is zij ten laste van zijn broer en schoonzus.

Zodoende vroeg zij een inreisvisum aan op basis van art. 5 lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG met zijn schoonzus als referentiepersoon.

Het betreft met andere woorden een aanvraag gebaseerd op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt evenwel in de bestreden beslissing dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet door het volgende te bepalen:

"In het licht van de thans voorgelegde stukken kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat de aanvrager effectief volledig ten laste van de heer E. H. en deel uitmaakt van zijn gezin."

In artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet wordt hieromtrent het volgende bepaald:

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Uit de voorgelegde stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond ten laste te zijn van haar broer. De nodige stukken werden hiertoe immers voorgelegd.

De volgende documenten werden overgemaakt:

1. Handleiding
2. Relevante bepalingen uit Richtlijn 2004/38/EG
3. Brief Europese Commissie d.d. 02.02.2007
4. Kopie paspoort E. H. S.
5. Kopie identiteitskaart broer
6. Geboorteakte met apostille E. H. S.
7. Geboorteakte met apostille broer
8. Attest geen inkomsten met apostille en beëdigde vertaling 2017 en 2018 E. H. S.
10. Attest geen onroerende goederen met apostille en beëdigde vertaling 2017 en 2018 E. H. S.
9. Attest ongehuwde staat E. H. S.
11. Attest van woonst van E. H. S.
12. Bewijzen van geldverzendingen in het verleden van de broer naar E. H. S.
13. Arbeidsovereenkomst en loonbrieven broer
14. Attest van gezinssamenstelling
15. Bewijs dat de broer mede-eigenaar is van de woning in Marokko
16. Medische reisverzekering

Zo toonde verzoekster op genoegzame wijze aan dat zij onvermogen is in haar land van herkomst. Er werd aangetoond dat zij niet over onroerende goederen beschikt, noch over enige inkomsten.

Daar hierover niets wordt vermeld door verwerende partij in haar weigeringsbeslissing, werden deze stukken dan ook impliciet aanvaard.

Verder heeft verzoekster geldstortingen voorgelegd.

Verzoekster was voorafgaand aan de visumaanvraag weldegelijk ten laste van de referentiepersoon. De voorgelegde 7 geldstortingen tonen dit aan.

250 EUR per maand is zeker voldoende om 1 maand rond te komen in Marokko. Dit bedrag komt overeen met ongeveer 2.500,00 DIRHAM. Het minimuminkomen in Marokko is 266 EUR per maand, (<https://nieuws.marokko.nl/32585/marokko-verhoogt-minimumloon>)

Uit het voorgaande, alsook uit het administratief dossier blijkt bijgevolg afdoende dat verzoekster ten laste is geweest van de referentiepersoon.

Er werd immers, voorafgaand aan verzoekster zijn visumaanvraag, op meerdere ogenblikken regelmatig geld overgemaakt aan verzoekster - die onvermogen is in haar land van herkomst - door de referentiepersoon.

Hiermee werd aangetoond dat verzoekster reeds vóór haar visumaanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft bovendien niet betwist dat verzoekster onvermogen is. Zoals reeds gesteld, heeft zij impliciet aanvaard dat uit de voorgelegde attesten van onvermogen genoegzaam naar recht blijkt dat verzoekster onvermogen is.

Er is bijgevolg wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij gaat er blijkbaar verkeerdelijk vanuit dat verzoekster deel moet uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

In artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet wordt hieromtrent echter het volgende bepaald:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]"

Het is dus voldoende dat verzoekster ten laste is om in aanmerking te komen voor het inreisvisum.

Verwerende partij leest de wet verkeerd door te stellen dat verzoekster deel moet uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

Verwerende partij meent verder dat verzoekster een gezinssamenstelling diende voor te leggen waaruit blijkt dat zij alleen zou wonen en haar eigen ouders niet bij kunnen bijdragen aan haar levensonderhoud.

Verzoekster heeft een attest van woonst voorgelegd waaruit blijkt dat zij alleen woont. De verwerende partij heeft hier blijkbaar gene rekening mee gehouden.

De vereiste echter een gezinssamenstelling voor te leggen gaat echter een stap te ver.

De geldverzendingen zijn op naam van verzoekster gebeurd en het onvermogen van verzoekster is genoegzaam naar recht aangetoond.

Waarom zou verzoekster nog moeten aantonen dat haar ouders of andere familieleden ook onvermogen zijn? Dit vereist een buitengewone inspanning die niet wordt vereist van andere derdelanders. Van de ouders kan wettelijk gezien niet verwacht worden dat zij hun meerderjarige dochter zouden onderhouden. Verzoekster is bovendien ongehuwd zodat er niet kan opgeworpen worden dat haar eventuele echtgenoot haar zou dienen te onderhouden.

Verzoekster is een alleenstaande vrouw, haar ouders zijn onvermogen en verzoekster is dus specifiek aangewezen op de steun van de referentiepersoon.

Het begrip 'ten laste' vereist hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak. Dat stelde de RvV in een arrest van 26 oktober 2018 (nr. 211.725). Welnu, in casu heeft verzoekster haar onvermogen bewezen, alhoewel dit volgende RW slechts bijzaak is. In casu vereist verwerende partij eigenlijk om het onvermogen van de ouders te bewijzen, hetgeen absoluut onredelijk is.

De aanvraag van verzoekster dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. 1-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid van het VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing dient verzoekster evenwel in Marokko te blijven, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dienen te leven van verzoekster. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknut.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

3.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het

afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat er géén juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, in deze beslissing zouden zijn opgenomen. De vraag stelt zich echter of de opgenomen motivering afdoende is.

De verzoekende partij voert tevens de schending van materiële motiveringsplicht aan. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing betreft de weigering van een visum kort verblijf. De referentiepersoon betreft haar broer, van Spaanse nationaliteit, die ze wenst te komen vervoegen. De bestreden beslissing geeft aan dat de visumaanvraag werd ingediend onder “*de richtlijn 2004/38*” en stelt vervolgens dat verzoekster zich niet op “*de richtlijn 2004/38*” kan beroepen, gelet op de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond deel uit te maken of deel uitmaakte van het gezin van haar broer en evenmin voldoende bewijs voorlegt dat zij ten laste is van de materiële en financiële bijstand van haar broer om te kunnen overleven in Marokko.

Verzoekster betwist dat zij niet ten laste zou zijn van haar broer en somt de documenten op die zij heeft voorgelegd bij haar visumaanvraag. Vooreerst wijst verzoekster op de 16 stukken waaruit blijkt dat zij onvermogen is in haar land van herkomst. Zij beschikt niet over onroerende goederen, noch over enige inkomsten. Verder wijst verzoekster op de 7 geldstortingen waaruit blijkt dat zij weldegelijk ten laste is van de referentiepersoon.

Het wordt niet betwist dat verzoekster een visumaanvraag heeft ingediend met het oog tot het vervoegen van haar broer in België die de Spaanse nationaliteit heeft.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...].”

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Met betrekking tot de geldstortingen van verzoeksters broer oordeelt verweerder dat hiermee onvoldoende bewijs voorligt dat zij ten laste is van haar broer om te kunnen overleven in Marokko. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing: *“Ter staving van het ten laste karakter werden er immers maar enkele overschrijvingen voorgelegd waaruit blijkt dat de heer E. H. tussen mei en november 2018 ongeveer 250 euro per maand overmaakte aan mevrouw E. H. S.. Er werden geen bewijzen voorgelegd dat dit geld enkel bedoeld is om in het overleven van mevrouw te voorzien door middel van onder meer de betaling van huur, nutsvoorzieningen en eten.*

Daarenboven dateren de geldoverschrijvingen van maximaal 7 maanden voor de visumaanvraag, DVZ kan zich dus niet uitspreken over het feit dat mevrouw effectief deel uitmaakt van de gezinscel van mijnheer E. H. of dat deze overschrijvingen werden voldaan in het kader van de huidige visumaanvraag.” Door opnieuw te verwijzen naar de geldstortingen van haar broer weerlegt verzoekster niet dat niet afdoende werd aangetoond dat dit geld enkel bedoeld is om in haar overleven te voorzien *“door middel van onder meer de betaling van huur, nutsvoorzieningen en eten”*. Verzoekster weerlegt niet dat er geen bewijzen werden voorgelegd waaruit blijkt dat het geld enkel bedoeld is om te overleven door middel van betaling van huur, nutsvoorzieningen en eten.

Bovendien wijst verweerder op het gebrek van een attest van gezinssamenstelling waaruit zou blijken dat zij alleen zou wonen en haar ouders niet bij kunnen dragen aan haar levensonderhoud. Verzoekster betoogt dat de vereiste een attest van gezinssamenstelling voor te leggen *“een stap te ver”* is. Zij wijst erop dat zij een alleenstaande vrouw is, haar ouders onvermogen zijn en zij specifiek is aangewezen op de steun van de referentiepersoon.

Verzoekster betwist niet dat zij geen attest van gezinssamenstelling heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij alleen zou wonen. Het vermoeden van verweerder dat zij samenwoont met haar ouders en dat haar ouders eveneens kunnen bijdragen aan haar levensonderhoud is niet kennelijk onredelijk, nu zij zelf stelt dat zij een ‘alleenstaande’ vrouw is in Marokko. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing niet kan worden gelezen dat zij ook het bewijs dient te leveren dat haar ouders onvermogen zijn. Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij alleen woont. Daarenboven stelt de verweerder vast dat de geldoverschrijvingen van maximaal 7 maanden voor de visumaanvraag dateren. Verweerder oordeelt dat hij zich niet kan uitspreken over het feit dat verzoekster effectief deel uitmaakt van de gezinscel van haar broer dan wel of deze overschrijvingen werden voldaan in het kader van de huidige visumaanvraag. Verzoekster betoogt dat het voldoende is dat zij ten laste is van haar broer om in aanmerking te komen voor het inreisvisum. Zij dient niet tevens deel uit te maken van het gezin van haar broer. De Raad merkt evenwel op dat verweerder in de bestreden beslissing vaststelt dat zij noch heeft aangetoond materieel en financieel ten laste te zijn van haar broer, noch heeft aangetoond effectief deel uit te maken van zijn gezin. Verzoekster betwist overigens niet dat zij niet heeft aangetoond effectief deel uit te maken van zijn gezin in Marokko.

Ook in het kader van het Unierecht dient verzoekster te bewijzen dat zij ten laste was van de referentiepersoon, haar broer of deel uitmaakte van diens gezin in het herkomstland. Deze bewijzen zijn niet voorhanden. De verwerende partij kan slechts een verblijf toekennen indien dit wettelijk is voorzien. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. MOONEN